

Edenas

Sodas yra. Jo nereikia įželdinti.
Metų laikai čia greiti. Tarsi paukščiai.
Jų daug. Keturi. Ant šakų tyliai gieda,
Naktį vaikšto paukščių taku. Matuoja aukštį
Ir kalbasi apie gėdą. Akli tarsi laimė.

Išgąsdinti meilės, vyras ir moteris
slepiasi vienas nuo kito. Ji bijo, kad jis
nesupras. Jis – bijo, bijo prarast ją.
Jiedu bijo būti, bijo išsikelti iš buto,
Kur tiek kartų vaidino Adomą ir Ievą, Romeo-Džiuljetą.

Jų minčių debesys pilki lyg ketus.
Jų širdys – trapios grafito širdelės,
Sunkios kaip meteoritai,
Karštos kaip vasaros marškos,
Jų žodžiai – neprinokusios figos.

Jų sodas, jų sodas yra nuo jų nutolęs.

į mane lyg prie starto linijos
renkas prabėgusios dienos ir naktys
jos lyg nartūs žirgai
prakaituoti jų kūnai ir raumenys žvilga
taip norėtum juos glostyt
bet dar mažas esi, dar bijai
ir matai – tėvas pančioja žirgą
jį suriša, įsitempę jo raumens
rimtas jo veidas, tėvas ima
didžiulę įkaitusią geležį
jo aky, juodoje išgaubtoį tarsi stiklas
žirgo aky atsispindi grėsmės pilnas peizažas
tėvas ima raudonai įkaitintą įdagą
(apie ką jis galvoja dabar
ar nujaučia būsimą skausmą?)
artėja prie žirgo
tyliai šnara žolė tėvui einant
ir merkiasi akys mano, nes jau žinau
mano dienos išbalusios, naktys pajuodusios
taip pat pažymėtos šiais įdagais
bučiniiais ir glamonėm
kurių niekada neištrinsiu
(aš bijau amžinybės
bijau, kad nemirs tai
kuo gerai nesuprasdamas deginau
savo ir svetimus kūnus)

atsimerkiu lėtai
tėvas šypsosi, žiūri į dangų
lėtai tuo dangum plaukia debesys ramūs
tėvas taria lėtai:

„sūnau, nebijok,
šitaip arklius jų šeiminkai paženkliną“

išpešioji blogas mintis
nelyginant antakius
ir iš karto daraisi gražesnė

ir atrodo, kad nepasensi
ir atrodo, kad nesi
tik emigrantė
iš anapus

Plius

Iš kambarių, kuriuos tylą gyvena
Kokia gracinga emigracija
Išeisiu pasiėmęs svetimus žodžius ir savo nerimą
Ir ilgesio gėles, ir vasarą

Iškvėpsiu prisiminimus (plaukai ir oda, rankos)
Akimirkai, netekęs adreso, žodžius
Lyg daiktus išdėliosiu sau aplinkui
„Atranda tie, kurie netenka“ plus „neranda tie, kurie netinka“

Pasaulio pradžia

miško jaunuolyne
jauties lyg jaunas dievas

ką tik sutvėręs pasaulį
ilsiesi

nėra dar nė vieno
žmogaus, nei tautų
nei valstybių

tik saulė, žolė ir gyvybė
tik saulė, žolė ir gyvybė
belaukianti, kol ją priglausi

Ne

mudviejų akys kaip žvakės
jas uždega vakaras
pats maloniausias įsakymas
„kelkis ir neik“
ir nepaprastą nerimą
keičiantis paprastas „taip“

lyg išganymas

mus ar ne mus
jis pakeis, jis iškeis
į išgalvotus jausmus
į jausmus nesuderintus
kaip lietus, mėlynus
kaip gyvenimas

kaip Poncijus Pilotas aš nusiploviau
rankas po šaltu vandeniu
šis vakaras buvo mano tvirtovė
o žydai – visi kas aplink, deja, sendamas
nesijaučiau saugus, nesijaučiau teišus,
nesijaučiau savo likimo valdovas;
tiesa, mačiau medžius, mačiau paukščius,
skaičiau tekstus, su šia tamsa
ir tuštuma kovojančius

ir jie vis klausė: Kas yra tiesa?
KAS yra tiesa? Kas yra TIESA? Kas YRA tiesa?
„Tikrovė – karti kaip angelo duota knyga“.

Raudonplaukė

kai dar nevaikštam pamištais
Bermudų meilės trikampaiais
ir vienatvės matematika – tebuvo graži metafora
tu man patikai

kas vakarą įsivaizduodavau tave
kaip Luvrą – pilną įdomiausių eksponatų
kuriuos lankydavau dykai

dabar, matau kaip tavo akys žvilga
kaip jausmo lynu slenka minutės
tarsi jaunos akrobatės

„o tavo lūpos,
tavo lūpos, raudonplauke, vilkas“

Trys karaliai

prakaitas, saulė ir smėlis,
šilkiniai drabužiai; ir kurgi,
kurgi jūs einat? tarnai
nerimauja, kuždas meilužės;
kelionė; abejonės dėlionė;
beveik neapčiuopdamas jūsų
galvojimas: „Kaip jis atrodys?
Kokios jo akys? O kūnas,
Ar turi žymių ypatingų?“.

tingūs jūsų sūnūs, nuvargusios akys

ir atstumas
lygus atsakymui

Broliai

Išsikūniju
Esu partizanas
24 vasarų išaugintas
Ten prie upės
Tarsi rikiuotėje
Stovi paminklas
Kaip saulėlydis amžinas
Kaip ašara mažas
Medžiai kaip ginklai
Mano brolių vardai
Tarsi gyvos veidrodžio šukės
Po žeme tekanti upė

„Mūsų motin ir tėvas –
Laisvė ir Karas“